

vydán, nýbrž prostě k návrhu kárného zástupce bez dalšího řízení usnesením kárného senátu v neveřejném zasedání vyslovena ztráta příslušné částky požitků; scházejí tu tedy veškeré zákonem stanovené předpoklady, by mohlo býti uznáno na definitivní ztrátu požitků, a bylo proto již z tohoto důvodu včas podanému opravnému prostředku vyhověti a napadené usnesení kárného senátu jako nezákonné zrušiti. K tomu se připomíná ještě tolik: Výrok o ztrátě požitků mohl se státi výlučně při vydání kárného nálezu podle § 21 zák. 46/1868 a tvoří svou povahou podstatnou součást výroku o trestu; na tomto pravém jeho významu nemění nic okolnost, že v souzeném případě došlo k němu, jak dovozeno, způsobem vadným a ve formě pochybené; tyto vady nemohou býti na závadu, by toto opatření nenapadal týmiž opravnými prostředky, které by mu příslušely, kdyby k němu bylo došlo způsobem odpovídajícím zákonu; v důsledcích toho přísluší mu podle § 42/2 uv. zák. odvolání a bylo za takové pojmouti i v souzeném případě podanou stížnost, ježto nezáleží na označení, nýbrž na obsahu opravného prostředku.

Čís. 57 dis.

Požadavkům cti a vážnosti stavu se přičí, když advokát advokátovi plnou moc sám opatří a potom uplatňuje proti němu její neplatnost.

Ustanovení § 40 kárn. stat., že kárný nález jest doručiti do 8 dnů po prohlášení, jest předpisem pořádkovým; jeho nezachování stejně jako nezachování obdobného pořádkového předpisu § 270 tr. ř. (§ 281 tr. ř.) není ohroženo zmatečností.

(Rozh. ze dne 29. února 1928, Ds I 20/27.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl, slyšev generálního prokurátora, odvolání obviněného z výroku o vině do nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 11. dubna 1927, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem proti cti a vážnosti stavu, mimo jiné z těchto

důvodů:

Napadeným nálezem byl odvolatel uznán vinným přečinem proti cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že v palném sporu banky B. proti advokátu Dru Raimundu B-ovi namítal neplatnost plné moci bankou Dr. B-ovi vydané, ačkoli sám plnou moc u banky pro Dr. B-a opatřil a ji Dr. Karlem G-em spolupodepsati dal. Tomuto nálezu, napadaje jej ve výroku o vině, vytýká odvolatel zmatečnost, rozpor se spisy, nesprávné ocenění provedených důkazů a nesprávné hodnocení skutku, leč neprávem. Zmatečnost nálezu spatřuje obviněný v tom, že mu byl kárný nález doručen po lhůtě stanovené v § 40 kárn. statutu k doručení kárného nálezu. Než ustanovení § 40 kárn. statutu, že kárný nález jest obviněnému advokátu doručiti do 8 dnů po prohlášení, jest předpisem

pořádkovým, jeho nezachování právě tak jako nezachování obdobného pořádkového předpisu § 270 tr. ř. (§ 281 tr. ř.) není zmatečností. Co se týče toho, zdali jednání obviněného bylo proti cti a vážnosti stavu, o tom nemůže býti pochybnosti. Sám odvolatel praví, že není pro něho pochybno, že by odporovalo počestnosti a bezelstnosti (§ 10 adv. ř.), kdyby předal druhému advokátovi neplatnou plnou moc a po té nedostatek zplnomocnění uplatňoval. Odvolatel chce to ovšem omeziti jen na případ, že si byl již v době předání plné moci vědom její neplatnosti. Avšak s tím nelze souhlasiti. Neboť, i kdyby původně vědomí o neplatnosti neměl, bylo by přece závadným dotýčnou námitku uplatňovati. Příčí se požadavkům cti a vážnosti stavu, když advokát kolegovi plnou moc sám opatří a potom vystoupí proti němu s její neplatností. Že však tak obviněný učinil, jest prokázáno.

Čís. 58 dis.

Oprávnění smluviti podle § 16 adv. ř. se stranou určitou odměnu za práce nesmí advokát využívat k nespravedlivému obohacení požadováním odměny, jsoucí v nápadném nepoměru k hodnotě vykonaných prací a mající známky vykořisťování strany neodůvodněnými a přemrštěnými nároky.

(Rozh. ze dne 29. února 1928, Ds I 23/27.)

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání, slyšev generálního prokuratora, odvolání obviněného do nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 19. května 1927, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem poškození cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Odvolateli lze přisvědčiti, že v § 16 adv. ř. jest přiznáno advokátu právo, by smluvil se stranou určitou odměnu za své práce, kteréžto právo bylo opětně zdůrazněno též v § 2 zákona ze dne 18. února 1921, čís. 78 sb. z. a n. Tohoto oprávnění nesmí však advokát využívat k nespravedlivému obohacení požadováním odměny, jsoucí v nápadném nepoměru k hodnotě vykonaných prací a mající známky vykořisťování strany neodůvodněnými a přemrštěnými nároky, neboť takový postup jest způsobilý, by vzbudil u stran i u veřejnosti podezření nečestného a nepoctivého jednání a aby otřásl důvěrou občanstva v důstojnost a vážnost stavu advokátního, již hájiti patří právě k povinnostem advokáta (§ 10 odst. druhý adv. ř.). O takový případ jde právě u obviněného. Ze skutkových zjištění napadeného nálezu a z palmárního účtu obvi-